

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3093/2022
09.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владица Јовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране, Војна пошта број ... .., коју заступа Војно правобранилаштво РС, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2783/21 од 09.02.2022. године, у седници већа одржаној 09.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2783/21 од 09.02.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2783/21 од 09.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 56/20 од 13.07.2021. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име законске затезне камате због доцње у исплати зараде исплати износ од 13.239,93 динара, са законском затезном каматом од 22.02.2019. године до коначне исплате (став први). Обавезана је тужена да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 84.100,00 динара, са законском затезном каматом која се има рачунати почев од извршности одлуке о трошковима поступка до коначне исплате (став други).

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2783/21 од 09.02.2022. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 56/20 од 13.07.2021. године, у делу става првог изреке, којом је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име законске затезне камате због доцње у исплати зараде исплати износ од 13.239,93 динара (став први). Преиначена је пресуда Основног суда у Краљеву П1 56/20 од 13.07.2021. године у преосталом делу става првог изреке, којим је одлучено о законској затезној камати, као и у ставу другом изреке, тако да гласи: „обавезује се тужена да тужиоцу на износ од 13.239,93 динара досуђен ставом првим изреке пресуде Основног суда у Краљеву П1 56/20 од 13.07.2021. године, плати законску затезну камату почев од 29.01.2020. године, као дана подношења тужбе, па до исплате, док се тужбени захтев тужиоца у

преосталом делу којим је тражио да се тужена обавезе да му наведени износ плати законску затезну камату почев од 22.02.2019. године па закључно са 28.01.2020. године, одбија као неоснован (став други). Обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде парничних трошкова исплати износ од 78.100,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став трећи).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20 – у даљем тексту: ЗПП) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

По оцени ревизијског суда у овом случају нису испуњени законски услови да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији. Уз ревизију нису достављене правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима због чега нема места одлучивању о посебној ревизији тужене ни ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднетом тужбом тражио исплату затезне камате на новчане износе разлике у исплати зараде коју је тужени приказао у извештају од 19.03.2020. године и то по месецима, почев од 01.01.2010. године за сваки месец, закључно са месецом децембром 2018. године. Вештак је на основу наведених износа утврдио законску затезну камату и то приказао у свом налазу и мишљењу. Камата је обрачуната на нето износ и вештак је утврдио да тужиоцу припада у укупном износу од 13.239,93 динара, на основу кога је тужилац поставио тужбени захтев. У тужбеном захтеву нижестепени судови су одлучили применом члана 110. став 1. Закона о раду којим је уређено питање када се врши исплата плате, у вези са члановима 277. став 1. и 279. Закона о облигационим односима којима је прописана обавеза дужника који задоцни са испуњењем новчане обавезе да плати затезну камату, односно да се на износ неисплаћене затезне камате може захтевати затезна камата само од дана када је суду поднет захтев за њену исплату.

По становишту ревизијског суда, у конкретном случају нема места новом тумачењу права, јер је тужиоцу месечна плата у спорном периоду обрачунавана и исплаћивана применом погрешних коефицијената. Корекција коефицијента извршена је тек означеним решењем, услед чега је настала разлика у плати која је доспевала са доспелошћу плате исплаћене у мањем износу од припадајућег (обрачунату применом коефицијента из решења од 08.09.2017. године). Рокови за исплату плате прописани су законом (члан 110. став 1. Закона о раду) и њиховим протеком послодавац – обвезник исплате плате долази у доцњу (члан 324. став 1. Закона о облигационим односима) и у обавези је да плати затезну камату на дугован износ главнице (члан 271. став 1. Закона о облигационим односима). Дугована затезна камата након исплате главног

потраживања може бити предмет самосталног тужбеног захтева и на то потраживање може се тражити затезна камата само од дана када је поднет захтев за њену исплату (члан 279. став 2. Закона о облигационим односима).

Не постоји ни потреба новог тумачења одредбе члана 295. став 2. Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се применом члана 403. став 3. ЗПП, у вези предмета спора побијаног дела. Вредност предмета овог спора у побијаном делу износи 13.239,93 динара и очигледно је нижи од динарске противвредности 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, што је релевантно за дозвољеност ревизије у смислу наведене законске одредбе.

Одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП којом је прописано да ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака не примењује се у случају када је преиначена одлука у спору мале вредности. Сходно изложеном, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић